

»Mama, močnik, moč-nik!«

Vse bolj je bledela in vse tišje so postajale njene besede. Mati je spoznala, da se ji bliža konec. Samo šepetaje je še premikala ustne in mati se je morala skloniti prav k njej, da je razumela njeno edino prošnjo, ki je materino ubogo srce kot z ostrim mečem vselej iznova ranila:

»Mo-čnik, — — samo še enkrat — — bi rada mo-čnik.«

Končno so tudi ustne obstale in Frida je umrla, ne da bi ji mogla mati izpolniti njeno žadnjo in edino željo.

Nezavestno so odnesli mater od postelje mrtve Fride. Ko se je na vrtu zavedla, je obupno zajokala:

»Umrl je moj ljubljani, edini otrok in jaz, ki sem mu mati, ki bi rada dala zanj življenje, mu nisem mogla izpolniti zadnje želje, nisem mu mogla dati močnika.«

Kadar bo vaša mamica postavila pred vas skledico sladkega močnika in boste hoteli zaničljivo zavihati razvajene noske: Hu, močnika pa že ne maram! — tedaj se spomnite uboge Fride in tistih neštetihi otrok, ki so ga v času vojne zaman prosili.

Ksaver Meško:

Sv. Frančišek v Asiški škofijski cerkvi.

*»Vse, kar je na meni,
obleko mehko in plašč,
ná, oče, vse vzemi!*

*Ogrnil, sodim, nalašč
me z njimi je svet vsiljivi.
A meni potrebni niso
naveski taki minljivi.*

*Brez njih me je mati Pika rodila,
brez njih me bo sestra zemlja pokrila.«*

*In vse je Frančišek s sebe del,
in vse je Frančišek očetu dal.*

*In v cerkvi polmračni gol, ves svetel je
stal.*

*Ljubeče-nežno ga škof je s škrlatnim
plaščem odel.*

A Bog ga je z glorio svojo obdal.

Opomba: Frančiškov oče je bil bogat trgovec, Frančišek pa je razdajal očetovo premoženje (obleko, denar) revežem. Oče ga je zato tožil pri škofu, kjer je zahteval, da mu Frančišek vrne ves denar, kar ga še ima. Frančišek pa mu ni vrnil samo denarja, temveč tudi obleko in se s tem odpovedal vsemu očetovemu premoženju.

